

Η «φωνή» της Πανελληνίας Ένωσης Αποστράτων

Πυροσβεστικού Σώματος

www.peaps.gr

Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΕΛΛΗΝΑ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΙΠΙΛΗ

Ο Μηνάς αφού τελείωσε το πρωινό του, πήγε στο δωμάτιο των παιδιών έσκυψε και τα φίλησε αφουγκρασμένος την ανάσα τους, σιγοψιθύρισε στη γυναίκα του,
- Φεύγω πάρε με μετά την εκκλησία όταν επιστρέψετε.
- Στο καλό και να προσέχεις...

Ο Μηνάς Καλατζής εργαζόταν στο Πυροσβεστικό Σώμα και ήταν Αξιωματικός στο βαθμό του Πυραγού. Υπηρετούσε στον 2ο Πυροσβεστικό Σταθμό Αθηνών - τη μεγάλη του αγάπη - που από το πρώτο χρόνο της σταδιοδρομίας του βρισκόταν εκεί στη βάρδια του Σταθμού, που στεγαζόταν σε ένα γερασμένο κτήριο της ιστορικής οδού Μαραθωνομάχων. Αγαπούσε το λειτούργημα του πυροσβέστη και ήταν άρρηκτα συναισθηματικά δεμένος με αυτόν το σταθμό, με τους συναδέλφους στην βάρδια, τα πλούσια πολυποίκιλα συμβάντα που συνέβαιναν, ως και τα πένθημα ανεξάλειπτα γεγονότα με τους πεσόντες συναδέλφους εν ώρα καθήκοντος, να κοσμούν αγέρωχα την ιστορία αυτού του σταθμού. Πάντα όταν ο Μηνάς καθόταν στη πεζούλα του μακρόστενου παρτεριού με τις φυτεμένες πρασινάδες, βλέποντας τις δεκαοκτούρες να φτερουγίζουν άλλοτε ανήσυχα και άλλοτε

χαριτωμένα, τον έπιανε καμμός σαν αναλογιζόταν τις ψυχές συναδέλφων που χάθηκαν.

Εκεί λοιπόν, στους «Αετούς της Φωτιάς» όπως περιήτρانا και άξια αποκαλούνταν ο 2ος Πυροσβεστικός Σταθμός, υπηρετούσε ο Μηνάς ως Αξιωματικός Υπηρεσίας στη λεγόμενη 'βάρδια του Μηνά', μια ωραία ηλιόλουστη ημέρα στα μέσα του Μάη. Ένα ανοιξιάτικο πρωινό Κυριακής, που παρόλη την αποπνικτική και ολοένα αυξανόμενη ασφυξία της μεγαλούπολης, η φύση πεισματικά ξεπροβάλλει και γίνεται αισθητή, έστω με το μεθυστικό άρωμα των νερατζανθών και λεμονανθών, έως και τα πολύχρωμα λουλούδια που ξεπετάχτηκαν κάπου σε μια άκρη μιας χωματερής.

Έφτασε άνετα στο σταθμό λόγω της ημέρας. Η ώρα επτά και δέκα.

Μπροστά στο τηλεφωνείο καθόταν ο Κώστας με το πρόσωπο εμφανώς βαρύ από την αϋπνία, καθότι είχε το λεγόμενο «γερμανικό» νούμερο στην άκρως σημαντική θέση-υπηρεσία του τηλεφωνητή, που από αυτή μπορεί να εξαρτηθεί ακόμα και η ζωή των συναδέλφων της Πυροσβεστικής Εξόδου.

- Καλημέρα Κώστα..τι κάνεις;
 - Καλημέρα προϊστάμενε..να εδώ καλά.
 - Είχε τίποτα χθες; Κανά παράξενο; ρώτησε ο Μηνάς.
 - Όχι όλα κύλησαν ήσυχα, δυο απεγκλωβισμούς ανελκυστήρων μόνο, τίποτα το ιδιαίτερο.
 - Κώστα καλή ξεκούραση.. και προχώρησε γρήγορα να ανέβει τις σκάλες για να πάει στη ντουλάπα του να τακτοποιήσει τα πράγματα. Τα γραφεία κλειδωμένα και οι φωνές από την αίθουσα ψυχαγωγίας κάποιων φωνακλάδων συναδέρφων που έπιναν καφέ, αντηκούσαν μέχρι και τους θαλάμους.
 Ντιν... χτύπησε το καμπανάκι.

- Υπηρεσία 15 Μαΐου ημέρα Κυριακή ΑΞ/κος Υπηρεσίας... επόπτης... αρχιοδηγός...1ο 1ης εξόδου... συνέχιζε ο Μηνάς μέχρι που τελείωσε με την υπηρεσία τηλεφωνητών και πριν τους πει να πάνε στα αυτοκίνητα για έλεγχο των οχημάτων και των υλικών, πάντα τους έλεγε το εξής:

- Όποιος θέλει οτιδήποτε, μιλάμε ιδιαιτέρως.
 - Καλώς.. πάμε στα αυτοκίνητα.

Ο βαρύγδουπος ήχος των μηχανών και των πυροσβεστικών εργαλείων παρεισέφρησε βίαια στην ήρεμη ανεμελιά του πρωινού, με τα πουλιά να φεύγουν τρομαγμένα. Είναι όμως ένας αγαπημένος ήχος που στα αυτιά του πυροσβέστη ηχεί με γλυκύτητα, μαζί με τις μυρωδιές που αναδύονται, από τις εξατμίσεις, τα λιπαντικά και τις βενζίνες. Όλα αυτά μαζί αποτελούν ένα μικρό αλλά πολύ σημαντικό κομμάτι, στο πολυσιδέες και πολυποίκιλο πυροσβεστικό πεδίο, του «επιχειρείν». Αυτός ο επισταμένος έλεγχος, συντελεί στη βάση και στο θεμέλιο που θα καθορίσει - σε αρχικό πάντα στάδιο- την επιτυχή έκβαση του συμβάντος, με πρώτιστο μέλημα την ασφάλεια των πυροσβεστών.

Η ώρα του καφέ ήρθε. Η πρωινή βάρδια μπλέχτηκε με τη χθεσινοβραδινή. Αστεία, εκατέρωθεν πειράγματα, μεγαλόστομες κουβέντες, έδιναν και έπαιρναν. Ο χώρος του κέντρου ψυχαγωγίας είναι ο καθρέπτης της κοινωνικότητας του σταθμού. Καθημερινά ερχόταν και ο Διοικητής και αναλόγως του χαρακτήρα του, γινόταν αντιληπτός αν συναναστρεφόταν αρμονικά ή ήθελε πάντα να βρίσκεται στο επίκεντρο των όποιων συζητήσεων. Όλα αυτά συνθέτουν τη κοινωνία των ανθρώπων του σταθμού, με τα θετικά και αρνητικά γνωρίσματα της. Κοινό χαρακτηριστικό, είναι το «σπασμένο πρόσωπο» οι έντονες ρυτίδες και σίγουρα το ταλαιπωρημένο αναπνευστικό σύστημα. Όχι από άλλους λόγους, αλλά από

την πληθώρα των συμβάντων που ενεπλάκησαν. Οι φωτιές, αφήνουν ανεξίτηλα και εμφανή σημάδια, σαν το γλύπτη που αριστοτεχνικά σμιλεύει ένα πρόσωπο.

Ο Μηνάς, βγήκε έξω στο βεραντάκι να ανάψει τσιγάρο. Ήρθαν στη θύμψη του μνήμες από παλαιότερα χρόνια, τότε που ήταν νέος πυροσβέστης και ήταν στη βάρδια του Νικήτα του Πυρονόμου. Την ανείπωτη χαρά που ένιωσε, όταν του είπε «μικρέ από εδώ και στο εξής θα είσαι μαζί μου στο πρώτο όχημα, σα να βλέπω ότι έχεις μεγάλη προθυμία και ότι αγαπάς αυτό που κάνουμε». Του τόνιζε πάντα ότι η μεγαλύτερη αρετή για τον πυροσβέστη είναι η ψυχραιμία του νου. Και όσο με τα χρόνια πληθαίνουν οι γνώσεις και τα βιώματα από τα συμβάντα, τόσο θα μεγαλώνει και η πείρα που θα κατέχεις.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει το τσιγάρο και βάρσσε το κουδούνι αναγγελίας πυρκαγιάς. Τα ποδοβολητά από το τρέξιμο αντηκούσαν στο διάδρομο. Το κουδούνι ήταν μονό χτύπημα, δηλαδή ήταν συμβάν πρώτης εξόδου.
 -Τι είναι... τι έχουμε και που; Φώναξε ο Μηνάς στον τηλεφωνητή.

- Πυρκαγιά σε διαμέρισμα. Κάδμου 6. Πιθανόν να υπάρχει εγκλωβισμένος.
 Έκλεισαν οι πόρτες, οι σειρήνες ήχησαν, έφυγε η έξοδος. Ήδη ο Γιώργος βρήκε το φύλλο χάρτη και κατεύθυνε τον οδηγό, ο Μηνάς στον ασύρματο και το πλήρωμα φορούσε τις αναπνευστικές συσκευές.

-Κέντρο η 2.1 μεταβαίνει για πυρκαγιά σε διαμέρισμα, Κάδμου 6 ορθόν;

- Ορθόν 2.1. απάντησε κοφτά το κέντρο.

-Ξέρουμε όροφο, αν υπάρχει εγκλωβισμένος, κάποια στοιχεία;

- Είναι στο 2ο όροφο και από πληροφορίες υπάρχει εγκλωβισμένος, έχουν ειδοποιηθεί το Ε.Κ.Α.Β. και η Δ.Ε.Η. ενώ ο 2.10. βρίσκεται καθοδόν.

- Καλώς ελήφθη.

Έφτασε γρήγορα η έξοδος, ήταν κοντά η Κάδμου γωνία με Λένορμαν. Πολύς κόσμος είχε κατακλύσει το δρόμο και στο άκουσμα της σειρήνας άνοιξαν σαν βεντάλια για να περάσουν τα οχήματα. Έβγαине μαύρος καπνός από το μπαλκόνι 2ου ορόφου. Ο Μηνάς παραξενεύτηκε γιατί άκουγε να μιλάνε ξένη γλώσσα όχι τόσο γνωστή...

- Ανοίξτε.. ανοίξτε... μακριά παρακαλώ ...είναι κάποιος από το σπίτι φώναξε πιο δυνατά τώρα ο Μηνάς.

Εμφανίστηκε ένας άνδρας που μιλούσε σπαστά ελληνικά, μαζί με μια γυναίκα με μαντήλα στα μαλλιά, που

σπάραζε στο κλάμα και με λυγμούς φώναζε κάποια λόγια, ενώ γαντζωμένα πάνω της, ήταν τρία παιδιά που έδειχναν τρομαγμένα.

-Ναι κύριε, η γυναίκα εδώ μένει στο διαμέρισμα που πήρε φωτιά και λέει ότι το αγοράκι της είναι μέσα.

- Ρώτησέ τη γρήγορα το όνομα του παιδιού, σε ποιο δωμάτιο πιστεύει ότι είναι και αν έχει φιάλη υγραερίου μέσα.

Αυτός την τράνταξε από τους ώμους για να τη συνεφέρει και είπε στο Μηνά ότι το παιδί είναι στο δωμάτιο, το λένε Γισίρ και καιγόταν η κουζίνα. Για τη φιάλη καμία αναφορά, ίσως και να μην το κατάλαβε.

Ο Μηνάς κατάλαβε ότι δεν πρέπει να χάσει ούτε δευτερόλεπτο και ο πιο σύντομος τρόπος ήταν προσβολή από τη πόρτα του διαμερίσματος.

- Κάλλο, φακό, κοπής μετάλλων ανά χείρας και φύγαμε, εγώ μπροστά... Υπάρχει παιδί μέσα σε δωμάτιο. Εσείς βγαίνετε στο μπαλκόνι...

Άνοιξε ο ένας τη φιάλη στον άλλο και ανέβαιναν τα σκαλοπάτια.

Πυκνοί καπνοί είχαν κατακλείσει όλη την είσοδο και όσο ανέβαιναν δεν έβλεπαν τίποτα. Απόλυτο σκοτάδι. Η μικρή φωτεινή δέσμη του φακού τους άνοιγε μια χαραμάδα ελπίδας... κάτι έβλεπαν. Βρήκαν τη πόρτα που ήταν ορθάνοικτη δεν χρειαζόταν σπάσιμο, το ρεύμα είχε κοπεί από βραχυκύκλωμα. Υπήρχαν φλόγες, είχαν αρπάξει οι κουρτίνες και οι πολυθρόνες. Ο Μηνάς έκανε νόημα στο Γιώργο να προχωρήσουν προς το μπαλκόνι, ενώ αυτός ψηλαφώντας με το χέρι βρήκε μια πόρτα και την άνοιξε αλλά ήταν αποθήκη. Συνέχισε και στα δεξιά κατάλαβε ότι μπήκε σε δωμάτιο και βλέποντας ένα κρεβάτι άρχισε να φωνάζει με όλη τη δύναμη της ψυχής του « Γισίρ, Γισίρ...». Έφεξε κάτω από το κρεβάτι αλλά δεν είδε τίποτα, έπρεπε να δει και από την άλλη πλευρά, μετά να δει τις ντουλάπες και άμα δεν βρει κάτι να συνεχίσει γρήγορα αλλού...
 Ξαφνικά η καρδιά του πλημμύρισε από χαρά όταν είδε

τον μικρό Γισίρ ανάσκελα ξαπλωμένο και με περίσσια δύναμη, τον άρπαξε και τον σήκωσε στην αγκαλιά του. Σχεδόν τρέχοντας τον μετέφερε προς την έξοδο. Ο Γισίρ δεν είχε τις αισθήσεις του, και μέχρι να φτάσουν

κάτω στο δρόμο, ο Μηνάς του έβαζε τη μάσκα και του έκανε συνεχείς «ενέσεις by pass».

Η μάνα του πριν ακόμα βγει στο δρόμο ο Μηνάς, έτρεξε μέσα σαν είδε το παιδί της, μεμιάς το πήρε στην αγκαλιά της, σμίγοντας τα χείλη της στα μάγουλα του επάνω.

- Νερό, νερό φώναξε ο Μηνάς, φέρτε νερό..

Ο μικρός Γισίρ αφού του δρόσανε καλά το πρόσωπο και του έβαλαν στο στόμα να πιει, αυτός έβηξε και άνοιξε τα μάτια του. Ήταν ζωντανός.

Ο Μηνάς φανερά συγκλονισμένος, κοίταξε επάνω στο μπαλκόνι για να δει αν ο Γιώργος και ο Αντώνης είχαν καταφέρει να βγουν στο μπαλκόνι, αλλά κατάλαβε ότι επιχειρούν κατάσβεση βλέποντας τη σωλήνα να είναι γεμάτη και ολοστρόγγυλη από την πίεση του νερού, να κρέμεται τρεμάμενη.

- Αντώνηηηη, εντάξει όλα καλά;
 - Ναι εντάξει του απάντησε και

του έγνευσε με το χέρι το σήμα της επιβεβαίωσης.

Καθώς πήγαινε προς το Διοικητή του, ένιωσε πίσω στον ώμο να τον ακουμπάει ένα χέρι και γυρίζοντας είδε τη μάνα έχοντας τον Γισίρ στην αγκαλιά της -που στο μεταξύ είχε συνέλθει και κοιτούσε απορημένος-, να προσπαθεί να τον αγκαλιάσει και να του λέει δυνατά και συνεχόμενα με αίσθημα ευγνωμοσύνης, «σούκραν Γιουνάνι...σούκραν Γιουνάνι...Αλλάχ Γιουμπάρικ λακ», λόγια που στα ελληνικά σημαίνουν 'Σε ευχαριστώ Έλληνα ο Θεός να σε ευλογεί.'

Το παρόν διήγημα συμμετείχε στον Διαγωνισμό Πυροσβεστικού Διηγήματος της 'Στέγης Πυροσβεστικού Πολιτισμού', που τελεί υπό την αιγίδα της Πανελληνίας Ένωσης Αποστράτων Πυροσβεστικού Σώματος και μοιράστηκε με το διήγημα του Αθ. Χασιαλή, το βραβείο της 3ης θέσης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Νικόλαος Πιπιλής γεννήθηκε στις 09-06-1976, στην Αθήνα. Κατατάχθηκε στο Πυροσβεστικό Σώμα στις 05-03-2001 και υπηρέτησε στη Π.Υ. Ελευσίνας και στον 2ο Π.Σ. Αθηνών. Το 2004 εισήχθη στη Σχολή Αξιωματικών και αποφοίτησε το 2007. Σήμερα είναι Υποδιοικητής στη Π.Υ. Κοζάνης και Προϊστάμενος του Κλιμακίου Σερβίων. Είναι πατέρας δύο παιδιών.